

Cròniques del món

Un grup de cristians egipcis es manifesten al Caire, el diumenge 2 de gener, per a protestar contra l'atemptat de què va ser víctima aquesta comunitat.

Setge contra els cristians a orient

AMMAN ■ Carla Fibla

L'atemptat que hi hagué pocs minuts després d'haver començat el 2011 a l'església Dos Sants del barri Sidi Bishr d'Alexandria, a Egipte, en què van morir 21 persones i gairebé un centenar van resultar ferides, és un clar senyal del canvi de les forces de poder a la regió. El règim del president egipci, Hosni Mubàrak, trontolla, sense que això signifiqui que es trobi en perill d'extinció. Protegit per unes recents eleccions legislatives fraudulentament, en què es va impedir que l'oposició islamista, la dels Germans Musulmans –que es presentaven als comicis en llistes independents– tingués representació d'acord amb el suport popular que l'avalava, el president s'ha mostrat indefens davant l'acció violenta “planificada i finançada” des de l'exterior. La successió dinàstica és a la boca de tothom, igual que les recents diferències

amb Israel, que no dubta a acusar el seu suposat còmplice de permissivitat en el tràfic d'armes al Sinaí, alhora que opta per construir un mur entre ambdós països. També creix la preocupació per la tensió interna, la inseguretat i l'amenaça de la branca d'al-Qaida a l'Iraq, que a principi del mes de novembre passat anunciava la seva gihad contra els cristians, i assenyalava Egipte com un dels objectius on calia posar fi als “heretges”. Alexandria, situada al nord del país, és el feu dels Germans Musulmans, detall que a les autoritats els serveix per a vincular els “elements estrangers” que asseguren que van cometre l'atemptat amb vincles religiosos que assenyalen a l'oposició al règim. Poques hores després de l'atac – que segons fonts oficials va ser perpetrat per un terrorista suïcida que va deixar la càrrega a l'entrada del lloc de culte i va aprofitar la sortida de centenars de

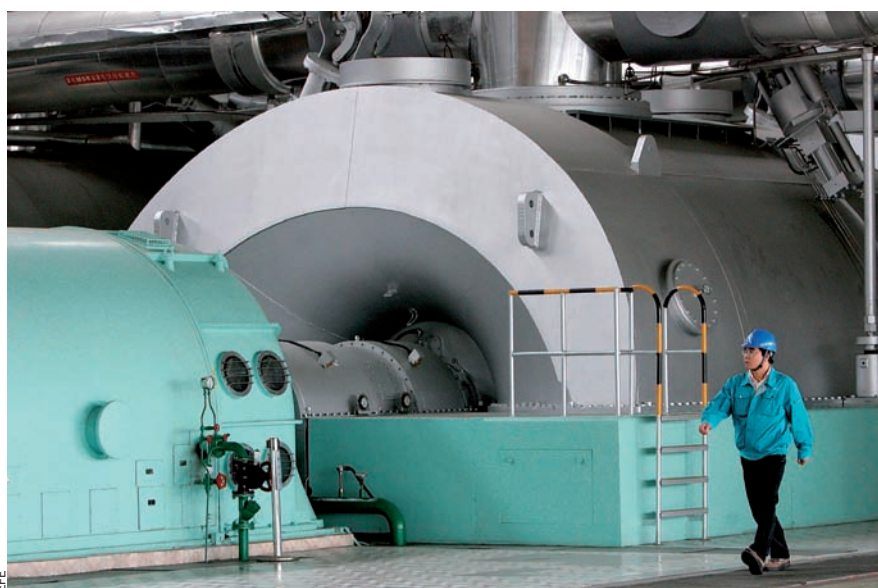
fidels per a activar-la–, grups de cristians van llançar pedres contra algunes mesquites, on durant les darreres setmanes s'ha alimentat la divisió sectària. Forces antiavalots van dissoldre les protestes que també es reproduïren en barris del Caire, la capital egípcia. Els analistes àrabs expliquen que el descens de la pressió dels Estats Units i d'alguns països europeus influents, com ara França, a la regió, juntament amb la capacitat de maniobra d'Iran, l'activitat de Turquia i la influència de l'Àrabia Saudita i Síria en diversos règims de la zona, va canviant l'equilibri de forces. La incapacitat o el desinterès de règims com l'iraquí o l'egipci per a protegir les seves minories cristianes és una de les mostres més evidents que hi ha una transformació a l'Orient Pròxim. Una nova situació en què els cristians, indefensos i frustrats, paguen el preu més alt.

PARÍS ■ Juli Martí Casals

Corrupció a la francesa. Els afers són els afers i no entenen de caps d'any. El 2011 francès sembla voler començar tal com s'acabava el 2010. Un cop tancada la polèmica entorn del tresorer del partit presidencial, en tot cas dins del govern –amb un remodelatge fet al novembre–, i dins la família d'una de les principals fortunes del país –amb la signatura d'un acord entre Liliane Bettencourt i la seva filla–, comença a haver-hi lloc per a noves revelacions sobre un afer recurrent aquest últim lustre polític. L'anomenat *afer Karachi* sorgeix arran l'explosió prop d'aquesta ciutat portuària pakistanesa d'una bomba contra treballadors de les drassanes militars franceses l'any 2002. L'atemptat va fer catorze morts i el jutge antiterrorista d'aquell moment, que cinc anys més tard, un cop jubilat, va intentar ser elegit diputat pel partit presidencial, sempre va excloure qualsevol pista que no fos l'islamisme radical. Però el seu successor –arran de les investigacions del jutge Renaud Van Ruymbeke sobre la part financera d'uns contractes d'armes entre el Pakistan i França a l'època en què Nicolas Sarkozy era ministre de Finances– hagué d'admetre l'errada i obrir noves vies d'investigació. La recerca de Van Ruymbeke va destapar una trama corrupta i unes comissions de prop de cinquanta milions d'euros en la venda de tres submarins per un valor de 825 milions. Aquestes, legals a l'època, foren pagades amb una celebritat inusual a través d'una filial de les drassanes franceses, sobretot les que corresponien a Ziad Takkiedine, un libanès que diverses parts de l'afer consideren un home imposat pel govern del primer ministre d'aleshores, Édouard Balladur en les negociacions del acord de venda. Dins de tot, un entramat de societats i de comptes bancaris, sembla que part d'aquestes comissions tornaven a França per ajudar a finançar la campanya presidencial de Balladur. Però fou Jacques Chirac qui va ser elegit i, ràpidament, va interrompre el pagament de les comissions. Part d'aquells qui es quedaren sense els seus diners es pogueren haver venjat organitzant l'atemptat del 2002. Considerada pel nou jutge antiterrorista francès com a “cruelment

La ministra de Defensa francesa visita les víctimes de l'atemptat a Karachi el 2002.

Una central nuclear xinesa.

lògica”, la pista continua pendent de la desclassificació de documents per part del govern. Per a acabar de simplificar la trama, l'encarregat de supervisar la publicació dels documents que demana la justícia al govern no és sinó Alain Juppé. L'actual titular de Defensa era el ministre d'Afers Estrangers durant el govern de Balladur i li succeí com a cap de l'executiu durant els dos primers anys de la presidència de Chirac. Una de les coses que s'aprèn de la presidència de Sarkozy, amb la saga Bettencourt o amb el cas de l'atemptat de Karachi, és que els fils poden ser

més llargs o menys, però sempre acaben essent controlats pels mateixos.

PEQUÍN ■ Miquel Toran

Afamada d'energia. Quan el 1979 la Xina va començar la seva marató cap a la modernitat, la xarxa elèctrica del país havia d'alimentar tres televisors per cada 1.000 habitants. Avui aquesta proporció ha augmentat fins a 300 aparells. El 1980 la Xina consumia 1.600 milions de barrils de petroli cada dia, i avui en consumeix sis vegades més. Són només dos exemples de la fam energètica que al gegant asiàtic se li

AUSTRÀLIA S'ENFRONTA A UNA DE LES PITJORS CATÀSTROFES NATURALS

Les riudes que afecten Austràlia des de final del mes de novembre passat han causat unes inundacions que han deixat deu morts i més de 200.000 afectats. La superfície de la zona inundada equival a la de França i Alemanya sumades. La primera ministra australiana, Julia

Gillard, va advertir que la recuperació trigarà temps a arribar. A la imatge es poden veure uns veïns que es desplacen amb barca pels carrers de Rockhampton, a l'estat de Queensland, al nord-est del país, el 4 de gener proppassat.

ha despertat durant els darrers anys, i que l'ha convertit en el més gran consumidor d'energia del món. El carbó és el combustible que ha fet possible l'imparable ascens de la Xina, però pot ser també el responsable d'una futura crisi energètica al gegant asiàtic. El país necessita 1,1 tones de carbó per a produir cada 1.000 euros del seu PIB i la combustió d'aquest mineral negre equival al 60% de la producció energètica del país. Més enllà de consideracions ambientals, la Xina pot tenir un problema si s'encara a uns anys sense prou carbó per a alimentar la seva indústria. Els experts calculen que amb el ritme a actual exhauriria les reserves en 38 anys. Per això, Pequín s'afanya a assegurar-se noves fonts energètiques per a anar deixant de banda l'ús del baratíssim carbó i fixar-se en energies

més cares però eficients, com ara la nuclear o les renovables. La setmana passada el govern xinès va anunciar que ha desenvolupat una nova tecnologia que li permetrà de reprocessar material nuclear ja exhaurit per a una nova utilització. Segons els propagandístics mitjans locals, amb les reserves actuals d'urani n'hi ha per a setanta anys, però amb la nova tecnologia es podria utilitzar aquest mateix combustible durant els 3.000 anys vinents. La Xina compta amb 13 reactors, en construeix 25 més i en té projectats encara 50 més. En energies renovables, Pequín inverteix cada any uns 30.000 milions d'euros: ja és el màxim productor mundial de turbines eòliques i de plaques solars, però a casa menys del 3% de l'energia produïda prové del vent o el sol. Un rànquing en què la

Xina no és, encara, líder és en el consum de petroli; la demanda creixent, sobretot per a alimentar el sector automobilístic, ha fet que Pequín miri d'assegurar-se un flux constant de fuel amb la construcció de diversos oleoductes amb els seus veïns al llarg de les fronteres, des del Kazakhstan a Birmània. La setmana passada també es va obrir el primer oleoducte que connecta el país amb Rússia, que podrà transportar fins a 300.000 barrils al dia, petroli que serà necessari per a alimentar, entre altres coses, els 18 milions de vehicles que es van vendre durant el 2010. Són xifres que maregen, que espanten, però que, mirades amb perspectiva, encara són les d'un país en desenvolupament: si a la Xina, per exemple, hi ha 40 cotxes per cada 1.000 habitants, als Estats Units n'hi ha 800.